

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

ผมมัน
เผลอๆ
ตัวท็อป
ของ
ขงโลก

超糊的我竟是
冥界顶流（娱乐圈）

1

เวย์ตี้ (裴笛) เขียน

qMondae แปล

เสียง (響 007Hibiki) ภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 1

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เส้นทางสายไอศดอลนั้นไม่ได้โรยไว้ด้วยกลีบกุหลาบ หรือบางทีอาจเรียกว่าโรยด้วยหนามกุหลาบเลยก็ได้ ทำให้ใครหลายคนรู้สึกท้อจนยุติบทบาทนี้ลง หรือไม่ก็หาทางเลือกใหม่ที่ดีกว่าให้กับชีวิตของตัวเอง

แต่สำหรับ 'ฉยงเหริน' ไอศดอลผู้มากความสามารถที่ดันแบกมาตลอดสามปี ในเส้นทางนี้ กลับยังมีความหวังและทุ่มเทให้กับสิ่งที่ทำด้วยความรักต่อไป จนกระทั่งวันหนึ่งโอกาสก็ได้เข้ามาหาเขา เมื่อมีบริษัทที่ชื่อว่า 'เฮยเส็งอินเตอร์กราวนด์คัลเจอร์ จำกัด' มาจ้างให้เขาไปออกอีเวนต์งานเลี้ยงบริษัทด้วยเรตราคาซึ่งสูงอย่างที่เขาไม่เคยได้รับมาก่อน แต่มันคงจะดีกว่านี้...ถ้าเหล่าแฟนคลับไม่พากันถอดหัวเหวี่ยงเล่นด้วยความเมามัน เพราะว่าสิ่งที่ฉยงเหรินกลัวที่สุดในชีวิตก็คือ 'ผี' นี่แหละ

สุดท้ายฉยงเหรินจะก้าวข้ามความกลัวเพื่อตอบรับความรักจากเหล่าแฟนคลับ 'ตัวเป็นๆ' ที่ตายไปแล้วของตนได้หรือไม่ แล้วเส้นทางไอศดอลต่อจากนี้ของเขาจะเป็นอย่างไร พลิกหน้ากระดาษต่อไปเพื่อหาคำตอบกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ฉยงเหริน

ไอดอลผู้มีรูปโฉมงดงาม ทั้งยังมากความสามารถ เนื้อเสียงจับใจคนฟัง ทักษะการเต้นการันตีโดยการคว้าแชมป์สตรีตแดนซ์ระดับโลกตั้งแต่อายุสิบหกปี นิสสัยก็จัดว่าดีมาก ๆ ทว่าตั้งแต่เดบิวต์มาได้สามปี กลับไม่เป็นที่รู้จักเท่าที่ควร แต่เขาก็ยังไม่ท้อแท้ และมุ่งหน้าทำในสิ่งที่ตัวเองรักต่อไป

* เยียนหมัวหลัวเสอ

พญายมราชผู้ปกครองมหานรกเฮยเสิง มักทำตัวอย่างกับเป็นเครื่องจักร ภายนอกดูแข็งแกร่งดั่งยักษ์ แต่จริงๆ แล้วจิตใจอ่อนโยนมาก เป็นพวกบ้างานขั้นสุด จึงต้องอวดารร่างหลายร่างเพื่อแยกย้ายไปทำภารกิจสำคัญๆ ให้สำเร็จ โดยหนึ่งในนั้นคือ 'เหยียนโม' ร่างเสมือนที่เป็นมนุษย์

* ช่งตี๋หวัง

ผู้ปกครองมหานรกเฮยเสิง ตำแหน่งที่สาม หนึ่งในทศยมราชแห่งนรกภูมิ เป็นปีศาจแฟนของฉยงเหริน และเป็นผู้ที่เสนอให้ฉยงเหรินได้มาจัดการแสดงในยมโลก เขารักฉยงเหรินถึงขนาดยกให้อีกฝ่ายเป็นองค์รัชทายาทของตำแหน่งที่สามเลยทีเดียว

* เลขาฯ จิน

เลขาฯ ของช่งตี้หวัง เป็นผู้ที่คอยเตือนสติช่งตี้หวัง ไม่ให้แสดงตัวออกนอกหน้ากับฉยงเหรินมากเกินไป และถือได้ว่าเป็นผู้ที่รู้ใจช่งตี้หวังมากที่สุด ในมุมมองของคนทั่วไปเขาจะดูฉลาด ช่างเจรจา วางตัวได้ดี ยิ้มแย้ม แจ่มใส เพียงแต่กับช่งตี้หวังจะดูและโหดมากเป็นพิเศษ

* หยางเฟิง

ผู้จัดการของฉยงเหริน มีนิสัยซื่อๆ ไม่ค่อยทันคนเท่าไรนัก เขาเป็นแฟนกับครูใหญ่ในสถานสงเคราะห์บ้านเด็กกำพร้า ที่เคยรับเลี้ยงฉยงเหรินไว้เมื่อตอนยังเด็ก พอฉยงเหริน กลายมาเป็นไอดอลก็ตามมาคอยดูแลในฐานะผู้จัดการต่อด้วยความห่วงใย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ การบูลลี่
การกล่าวถึงเลือด จู และสถานการณ์อันน่าขยะแขยง
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

"มีข่าวร้ายอีกแล้วใช่ไหมครับ"

เนื้อเสียงแจ่มใสของขงเหรินเจือความแหบพร่าเล็กน้อย ทำให้คนฟังสบายใจเมื่อได้ยิน

ผู้จัดการหวัทลม ไบหน้าอวบอ้วน ศีรษะล้านเล็กน้อยนั่งผึ่งพุงกลมๆ อยู่หลังโต๊ะทำงาน ถอนหายใจพลางมองพิจารณาเด็กหนุ่มตรงหน้า

ปีนี้ขงเหรินเพิ่งอายุได้ยี่สิบปี ศีรษะเล็กไบหน้าเล็ก เอบางขาเรียวยาว ผิวสีแทนสะท้อนแสงดูสุขภาพดี มองแทบไม่เห็นรูขุมขน เนียนละเอียดจนน่าอัศจรรย์

ขนตาของเขาตกหนายาวเป็นแพ ริมฝีปากอมชมพู มีไผ่หนึ่งเม็ดแต่มองอยู่ใต้หางตา ตาลอยเล็กน้อย ชับให้ไบหน้าที่งดงามไร้พิษภัยแฝงด้วยความรู้สึกเยือกเย็นอันตรายเบาๆ

เป็นรูปโฉมที่ควรจะต้องใจแพนคล้ำที่คลั่งไคล้ความหน้าตาดีมาได้นับไม่ถ้วน อายุสิบหกก็คว้าแชมป์การแข่งขันสตรีตแดนซ์ระดับโลกมาได้ มีเนื้อเสียงจับใจคนฟัง เทคนิคการร้องยอดเยี่ยม เวลาร้องเต้นพร้อมกันเสียงก็นิ่งมั่นคง ประหนึ่งว่าลิปซิงค์

รูปลักษณะภายนอกอันโดดเด่นกว่าใคร กอปรกับความสามารถระดับแนวหน้า นี่ เป็นสิ่งที่คนในวงการต่างก็ยอมรับโดยทั่วกันว่าเป็นดาวจ้อยเวย์* ร่วงลงมาจากฟ้า

* ดาวจ้อยเวย์ เรียกอีกอย่างคือดาวจักรพรรดิ เป็นดาวที่คนจีนใช้ดูดวง ซึ่งเป็นดวงดาวที่สื่อถึงตัวจักรพรรดิ

ทว่าเขากลับแก้กันอย่างไม่เคยเจที่ไหนมาก่อน เดบิตได้สามปี สิ่งที่ได้กลับมาก็ยังคงเป็นความงู*

จนถึงตอนนี้ยอดแฟนคลับในเวปโป** ก็ยังไม่ถึงหลักหมื่น แต่ยอดไลค์ ยอดรีโพสต์ และคอมเมนต์เวปโปแคปโสดเดียวกลับไม่ใช่แค่หลักหน่วย นั่นเพราะ 0 ไม่นับเป็นเลขหลักหน่วยไงล่ะ

ผู้จัดการหน้ามอย "นายเซ็นสัญญาสิบบปีกับบริษัท ตอนนี้เพิ่งจะสามปี พวกเขาไม่คิดจะให้นายเป็นศิลปินต่อแล้ว"

เมื่อคิดถึงการตัดสินใจของบริษัท ผู้จัดการก็แทบจะผื่นผุดต่อไม่ไหว

"ตอนนายเป็นเทรนนี่ นายก็ได้อยู่กลุ่ม A ตลอด ค่าเทรนของกลุ่ม A ก็แพงสุด รวมกันสี่ปีราวๆ ห้าล้านแปดแสนหยวน

ที่บริษัทจะบอกก็คือตราบดีที่นายยินยอมเปลี่ยนจากสัญญาศิลปินเป็นสัญญาฝึกสอน ไปเป็นครูฝึกให้เทรนนี่ ค่าเทรนของนายก็จะถือว่าเจ้ากันได้ แต่ด้านายไม่ยอมเปลี่ยนสถานะของนาย...พวกเขาเรียกร้องมานายจะต้องจ่ายเงินก่อนนี้ภายในสามเดือน"

ฉงเหวินรู้อยู่แก่ใจดี ข้อเสนอของค่ายเงินดิจิทัลเจอร์ทิงดูเหมือนจะเป็นมิตร พวกเขาขอมยเงินค่าเทรนห้าล้านแปดแสนหยวนให้เพื่อรั้งตัวเขาไว้เป็นครูฝึกสอน ซ้ำยังพูดให้รู้สึกเหมือนชื่นชมความสามารถของเขามาก

แต่ความจริงแล้วไม่ได้มีเจตนาหวังดีเลยสักนิด

ปีที่แล้วผู้บริหารบริษัทเซียวต้าชื่อ*** มาดูสรวงจ้วยของบริษัทตามธรรมเนียม และถือโอกาสถามถึงสาเหตุที่ฉงเหวินไม่ดังด้วย

ต้าชื่อกล่าวว่าสรวงจ้วยของบริษัทนั้นขัดกับฉงเหวิน สะดุดตาชื่อเสียงเด่นดังของเขาถูกโชคความของบริษัทยึดติดทับ ซ้ำปาจื่อ**** ของเขายังปะทะกับฟู่ยาเจ๋อ ซึ่งเป็นศิลปินที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในบริษัท ณ ตอนนี้อีก เพราะอย่างนี้

* งู เป็นภาษาเกาหลี แปลว่าใคร ถูกนำมาใช้ในการแฟนคลับ โดยใช้เรียกศิลปินที่ไม่มีชื่อเสียงและยังไม่เป็นที่รู้จักในวงกว้าง

** เวปโป คือแอปพลิเคชันโซเชียลเน็ตเวิร์กยอดนิยมของจีน มีชื่อเต็มว่าซินล่างเวปโป

*** ตัชื่อ เป็นคำเรียกอาจารย์หรือยอดฝีมือในศิลปะการแขนงต่างๆ นอกจากนี้ยังใช้เรียกขานภิกษุสงฆ์ชั้นผู้ใหญ่ และใช้กับนักบวชผู้เป็นที่เคารพนับถือ

**** ปาจื่อ เป็นศาสตร์การคำนวณดวงชะตาแขนงหนึ่งของจีน

เขาถึงเซ็นไม่ขึ้นสักที

ตราใบไคที่ขึงเหรินออกจากบริษัท ตัวเขาเองก็จะโด่งดังทะยานสู่ฟ้าทันที
ถ้าซื้อและนำไปให้ผู้บริหารปล่อยปลาหลิฮื้อ* ในมือไป การช่วยเขาให้
กลายเป็นมังกรก็นับเป็นบุญกุศลอย่างหนึ่ง

ทว่าในใจผู้บริหารกลับมีความคิดที่ว่าหากเขาจะกลายเป็นมังกร ก็ต้องเป็น
มังกรของบริษัทนี้ หากเป็นมังกรที่บริษัทของตนไม่ได้ งั้นก็ยอมให้เขากลายเป็น
ปลาตายไปเสียดีกว่า

พวกเขากลัวว่าขึงเหรินจะยื่นขอยกเลิกสัญญาแล้วไปกระโดด
ข้ามประตูมังกรข้างนอก ดังนั้นจึงคิดวิธีซ่อนเร้นด้วยความเจ้าเล่ห์นั้นออกมา

เอาการยกค่าฝึกที่แพงหูฉี่ให้มาเป็นเหยื่อล่อ ให้ขึงเหรินยอมแพ้กับ
การเป็นศิลปินด้วยตัวเอง ทำแบบนี้ก็ยังสามารถวัดมูลค่าที่เหลือของขึงเหริน
ได้อย่างเต็มที่อีกด้วย พวกเขาจะใช้ประโยชน์จากความสามารถของขึงเหริน
มาฝึกฝนเด็กฝึกมากมายที่โดดเด่นให้กับบริษัท

เพราะก็ขึงเหรินนี่แหละที่เป็นคนจับมือฝึกฟูจยาเจ็ตที่ละๆๆ จนผู้คนพากัน
กล่าวชื่นชมทักษะการแสดงบนเวทีของเขา

หาล้านแปดแสนหยวนสำหรับขึงเหรินถือว่าเป็นสินทรัพย์มหาศาล
อย่างไม่ต้องสงสัย แต่ในวงการนี้มันก็เป็นแค่ราคาเสนอค่าตัวสำหรับการแสดง
เพียงเพลงเดียวของฟูจยาเจ็ตเท่านั้น

ขึงเหรินรู้ว่าบริษัทวางแผนอะไรไว้ เขารู้สึกขบขันเล็กน้อย ไม่คิดเลยว่า
ตัวเองแบกมาสามปีแล้ว แต่พวกนั้นยังให้ความสำคัญกับตนถึงขนาดนี้

"ผมเต็มใจสอนเด็กฝึกของค่าย พูดยตามตรงหลายๆ ปีที่ผ่านมาผมก็สอนไป
ไม่น้อย แต่ความฝันของผมคือการแสดงบนเวที ไม่ใช่ครู"

ผู้จัดการถอนหายใจ

ถ้าขึงเหรินเป็นลูกเศรษฐีก็คงดี ทางเลือกที่ดีที่สุดคือแค่รู้ดับตรแล้ว
เชิดหน้าออกไปจากที่นี่ก็สิ้นเรื่อง แต่ว่าเขาเป็นแค่เด็กกำพร้าคนหนึ่ง ถึง

* ปลาหลิฮื้อในที่นี้มาจากสำนวน 'ปลาหลิฮื้อกระโดดข้ามประตูมังกร' ซึ่งหมายถึงการมีความพยายามแล้ว
จะประสบความสำเร็จ เช่นเดียวกับปลาหลิฮื้อหรือปลาคราฟที่ว่ายทวนน้ำกระโดดข้ามประตูมังกรจนกลายเป็นมังกร
ได้สำเร็จ

ถูกกลั่นแกล้งรังแกก็ไม่มีแม้แต่คนในครอบครัวที่จะออกหน้าให้เขา

ผู้จัดการอดไม่ไหวกับความอยุติธรรมนี้ไม่ได้ "เขาบอกจะเอางานของกลุ่ม A ให้นาย แต่จริงๆ งานพวกนั้นก็เอาไปประเคนให้ฟุยยาเจ้อหมด แล้วทำไมจะต้องมาขูดรีดเงินห้าล้านแปดนี้กับนายอีก

การเดินของฟุยยาเจ้อให้ขอมบี้มาเดินยังคล่องแคล่วกว่าอีก ครูสอนเดินในค่ายก็สอนเขาไม่กระตือรือร้นเลยสักคน ถ้าไม่ใช่เพราะนายมาจับมือปรับทำให้เขาทีละท่า เขาจะมีวันนี้ได้หรือ ถึงนายเดบิวต์แล้วไม่ดัง แต่มูลค่าที่นายสร้างให้บริษัทพอคำนวณดูแล้วก็ไม่ใช่แค่ห้าล้านแปดนี้"

ผู้จัดการกัดฟันกรอด "เมื่อเช้าฉันไปไหว้เทพเจ้าโชชิงเอียะ* ให้นายแล้วตอนบ่ายก็นัดตัดซื้อมาคำนวณชะตาชีวิตนายไว้ด้วย ฟุยงนี่เราค่อยไปตระเวนจุดธูปไหว้บูชาทุกวัดทุกศาลเจ้าในเมืองให้หมด ฉันไม่เชื่อหรอกว่าจะไม่มีเทพองค์ไหนคุ้มครองนายได้เลย"

ตั้งแต่เจอกับความแปลกด้วยเหตุผลที่ไม่วิทยาศาสตร์** ของฉยงเหริน ผู้จัดการก็หมดศรัทธากับแนวคิดแบบวัตถุนิยม แล้วหันไปนับถือศาสตร์อภิปรัชญา*** แทน

เมื่อเขาใจเย็นลงได้บ้าง ก็เริ่มครุ่นคิดใคร่ครวญอย่างหนักว่าควรจะช่วยฉยงเหรินหาเงินห้าล้านแปดนี้มาคืนได้ยังไง

ฉยงเหรินไม่มีครอบครัว จึงมีแค่ตัวเขาที่เป็นที่พึ่งพาให้อีกฝ่ายได้

ขงตี้หวังคือผู้ปกครองมหานครเฮยเลิง ตำแหน่งที่สาม หนึ่งในทศยมราชแห่งนรกภูมิ

เขาเพิ่งเลิกงาน ยังไม่ทันได้ถอดหมวกกวนกับฉลองพระองค์ผู้**** สองมือก็ประคองเข็มขัดหยกที่เอวแล้วบุกเข้าไปยังตำแหน่งที่ห้าอันเป็นตำแหน่งของ

* โชชิงเอียะ คือเทพเจ้าแห่งโชคลาภ หรือไฉเลน

** ไมวิทยาศาสตร์ เป็นศัพท์แสลงทางอินเทอร์เน็ต หมายถึงสิ่งที่ขัดต่อสามัญสำนึกทั่วไป ไม่มีเหตุผลรองรับ มักใช้พูดในเชิงแซะ

*** อภิปรัชญา เป็นศาสตร์จักรวาลวิทยาของจีนและวิทยาศาสตร์โบราณ โดยครอบคลุมความเชื่อที่เป็นนามธรรม ซึ่งรวมไว้ 5 ศาสตร์ด้วยกัน คือ ศาสตร์ดูดแลสุขภาพ (ครอบคลุมทั้งด้านศิลปะป้องกันตัวและเวทมนตร์คาถาพิธีกรรมต่างๆ) ศาสตร์การแพทย์แผนจีน ไหวยาศาสตร์ พยากรณ์ศาสตร์ และนฤลักษณ์ศาสตร์

**** กุณปู คือชุดคลุมของจักรพรรดิ

พญายมราชมอย่างมุ่งมั่น ก่อนคำรามลั่นใส่ท่านพญายม "ท่านเยียนหมัวหั่วเสอ! ท่านนี่เจ้าแผนการนะ!"

พญายมซึ่งกำลังพิจารณาคำร้องขอไปเกิดใหม่ของวิญญาณที่รับโทษครบวาระวิบากผลขยับมือทำงานโดยที่ความเร็วไม่ลดลงเลยแม้แต่เสี้ยววินาทีเดียว คล้ายไม่ได้ยินคำพูดของซ่งตี้ห้วงเลยสักนิด

ซ่งตี้ห้วงล้วงหนังสือม้วนหนึ่งออกมาจากสาบเสื้อตรงหน้าอก ชี้อพลางกล่าว "ท่านมาดูเนื้อหาของ 'กฎระเบียบสำหรับศิลปินคนเป็นที่ล้งมาจัดแสดงในยมโลกตามข้อบังคับมาตรฐาน' นี่สิ นี่มันเข้าท่าตรงไหนหรือ"

พญายมก้มหน้าก้มตาทำงาน

ซ่งตี้ห้วง "ฉยงเหรินเป็นถึงซูเปอร์สตาร์ระดับท็อปเลยนะ ชินล่างเว่ยป้อเวอร์ชั้นยมโลกของเขามียอดแฟนคลับทะลุพันล้านเสียวนะ"

พญายมก้มหน้าก้มตาทำงาน

ซ่งตี้ห้วง "แต่ท่านกลับกำหนดให้จ่ายค่าตัวของศิลปินคนเป็นที่เข้ามาแสดงในยมโลกครั้งแรกได้ไม่เกินหนึ่งแสน แค่นี้หนึ่งแสน ค่ายพวกเขาจะยอมตกลงรับข้อเสนอหรือ"

พญายมก้มหน้าก้มตาทำงาน

ซ่งตี้ห้วง "ท่านรู้หรือเปล่าว่าฉยงเหรินสูงส่งแค่ไหนในใจของเรา เขาคือบุตรแท้ๆ ของเรา บัดเศษขึ้นแล้วก็นับว่าเป็นองค์รัชทายาทแห่งพระยมเลยนะ เราจะเอาเงินให้ลูกชาย ทำไมต้องขออนุญาตจากท่านด้วย"

"..."

"หากท่านยังคงไม่ยอมแกกฏข้อนี้ พรุ่งนี้เราจะ..."

ฉับพลันนั้นพญายมราชก็เงยหน้าขึ้นจากกองเอกสารที่สูงเป็นภูเขาเลากา เผยดวงตาแดงชาดประดุจทะเลเลือดยามสงบไว้ระลอกคลื่น

"พรุ่งนี้ท่านคิดจะทำอะไรนั่นหรือ"

ซ่งตี้ห้วงสะดุ้งโหยงจากการถูกสายตานั้นจับจ้อง ก่อนกลืนคำว่า 'หยุดงานประท้วง' กลับลงไปอย่างลำบาก

"พรุ่งนี้เราจะตั้งใจทำงานไม่让您ผิดหวังในตัวเราแน่นอน"

พญายมราชพยักหน้าเบาๆ

"ดีมาก เราจะเฝ้าดูการทำงานของท่านในวันพรุ่งนี้" เขาพูดด้วยเสียงเนิบช้า และน้ำเสียงก็อ่อนโยนเช่นกัน ทว่ากลับน่ากลัวจนซึ่งตีหวังขยับตัวไม่ได้ "ยังมีเรื่องอะไรอีกไหม"

ซึ่งตีหวังส่ายหน้าอย่างอ่อนน้อม

ไม่มี ไม่กล้ามี

ซึ่งตีหวังเดินออกจากตึกของพญายมราช จำเท้ากุมหัวใจที่เต้นตุบๆ กลับเซตแค้นของตัวเองไป ให้ตายเถอะ ทำไมนับวันเย็นหมั้วหวังเสอถึงได้ น่ากลัวขึ้นเรื่อยๆ อย่างนั้นะ

เลขาฯ จินรอกเขาอยู่ที่บ้าน "ท่านพญายมยอมให้แก้เรื่องมาตรฐานค่าตอบแทนในกฎระเบียบไหมครับ"

ซึ่งตีหวังส่ายหน้า ลมหนาวก่อตัว สายฝนขมปร่าไปรายปรายอยู่ในใจ

สามปีก่อนๆ แอ็กเคานต์เว่ยป้อของฉยงเหรินไอดอลคนเป็นคนนี้ ก็ปรากฏอยู่ในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของยุคโลก ชั่วพริบตาฮอตเสิร์ชของเว่ยป้อเวอร์ชั่นยุคโลกก็ถล่มทลาย ช้ำยังออกรายการข่าวด่วนประจำวันของนรก ซึ่งเทียบได้กับ CCTV news* ของโลกมนุษย์ด้วย

แฟนคลับเพิ่มขึ้นมาสิบล้านในเดือนเดียว แล้วเส้นทางสู่ไอดอลตัวท็อปแห่งยุคของเขาก็เริ่มขึ้นนับแต่นั้น

เดิมซึ่งตีหวังไม่รู้สึกลึกลับใจเขาสักนิด

แต่ซึ่งตีหวังคือยมราชของนรกดำหน้าที่สาม ต้องรับผิดชอบดูแลความปลอดภัยด้านระบบสารสนเทศของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตด้วย เพราะหน้าที่รับผิดชอบที่มี อย่างไรก็ตามก็ต้องเข้ามาดูเว่ยป้อของฉยงเหรินด้วยตัวเองสักครั้ง 'จี้' หน้าตาดีก็จริง แต่ก็ไม่ถึงกับมีแฟนคลับเพิ่มมาถึงสิบล้านในเดือนเดียวได้เนี่ย ขนาดเรายังมีแฟนคลับแค่สองล้านเอง...อา อิจจางจิงๆ'

'ปล่อยเพลงใหม่แล้วหรือ ก็พอฟังได้'

'อา เราฟังเพลงนั้นอีกสักรอบแล้วกัน'

* CCTV news คือสำนักข่าวสถานีวิทยุโทรทัศน์กลางแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน

'ให้ตายเถอะ ทำไมเราถึงอยากฟังเพลงนั้นอีกแล้วเนี่ย ฉันฟังอีกแค่รอบเดียว
แค่รอบเดียว'

'รอบสุดท้ายแล้ว รอบสุดท้ายแล้วจริงๆ'

มันเป็นคำคืนที่เรียบง่ายธรรมดาชิ้นหนึ่ง หลังจากเขาเล่นเพลงนั้นวนซ้ำไป
สองร้อยรอบ ซ้ำทีหลังก็ตัดสินใจไม่เดินอีกต่อไป แล้วเผชิญหน้ากับใจจริง
ของตัวเองโดยตรง

เขาประหนึ่งบิดาผู้คิดถึงลูกชายที่ออกไปเรียนมหา'ลัยต่างเมือง เซฟรูป
ที่ฮยงเหรินโพสต์เก็บไว้ทุกรูป

ฮยงเหรินกลายเป็นบุคคลที่เขาตั้งคำถามติดตามเป็นพิเศษ และ
ตั้งหมายเหตุไว้ว่า 'องค์รัชทายาทหนึ่งเดียวของเจ้าตำหนักที่สาม'

บัดนี้ฮยงเหรินก็เหมือนเป็นไอดอลอันดับหนึ่งของยมโลก ยมบาล
ได้ความดูแลของซังตึงหวังแทบทั้งหมดเป็นแฟนคลับของเขา

เนื่องจากข่าวสารของโลกคนตายและโลกคนเป็นไม่เชื่อมต่อกัน ซังตึงหวัง
จึงไม่ค่อยแน่ใจนักว่าในโลกมนุษย์ฮยงเหรินมีแฟนคลับมากแค่ไหน

แต่ฮยงเหรินสามารถโค่งดังในยมโลกได้ขนาดนี้ ในโลกคนเป็นก็ต้องเป็น
ซูเปอร์สตาร์ตัวท็อปแบบที่โพสต์อะไรเรื่อยเปื่อยไร้แก่นสารโพสต์เดียวก็มียอดรีโพสต์
ยอดไลค์ ยอดคอมเมนต์เป็นล้านๆ และเป็นตัวท็อปในหมู่ตัวท็อปด้วยแน่นอน

และเพราะเหตุนี้ค่ายของฮยงเหรินจะยอมรับงานที่ให้ค่าตัวต่ำเตี้ยเรี่ยดิน
ขนาดนี้ได้ยังไง อย่างนี้จะไม่ทำให้ราคาตลาดผันผวนหรือ

อ่า...บ้านมีสินทรัพย์กองเป็นภูเขา แต่กลับเอาไปเปย์ให้ลูกน้อยของตัวเอง
ไม่ได้ ช่างเป็นความรู้สึกที่ทรมานเหลือเกิน แค่อยากให้เงินลูก อยากเจอหน้าลูก
ทำไมถึงได้ยากลำบากขนาดนี้นะ

ท่านพ่อซังตึงหวังน้ำตาตกใน

เมื่อเห็นผู้เป็นนายของตนซึ่มกะทือ เลขาฯ จินก็เสนอแนะ "พวกเรา
ลองส่งคำเชิญไปก่อนไหมครับ ถ้าไม่สำเร็จเราค่อยคิดหาทางอื่นกัน"

ซังตึงหวังพยักหน้าอย่างไม่คาดหวัง "เอาสิ นายไปจัดการเลย ค่าตัวก็ให้
ตามลิมิตที่ท่านพญายมเขากำหนดไว้ หนึ่งแสนนั่นแหละ"

ดิง!

เสียงแจ้งเตือนดังขึ้นขัดความคิดของผู้จัดการ

หน้า 데스크ที่คอมพิวเตอร์ขึ้นแจ้งเตือนอีเมลใหม่ ผู้จัดการกดเปิดเข้าไป
กวาดสายตาอ่านเนื้อหาคร่าวๆ แล้วโบหน้าอ้วนๆ ก็ต้องตะลึงค้าง!

"นายถูกเชิญให้ไปออกงานแสดงแล้ว...มีบริษัทที่ชื่อว่าเฮยเลิงอันเตอร์ทราเวนด
คัลเจอร์จำกัดเชิญนายไปแสดง เสนอค่าตัวหนึ่งแสน! ฉยงเหรินของเรา
ได้งานแล้ว ตั้งหนึ่งแสนนะ" ผู้จัดการเอียงจม้ออย่างเหม่อลอย "หรือว่าที่ฉัน
ขอเทพเจ้าไฉชิงเอี้ยะไปจะได้ผลแล้ว?"

เขาโคลงศีรษะกล่มๆ "นายแบกจนขนาดศาลานที่จัดแสดงยังต้องยอม
เข้าเนื้อตัวเอง ใครกันนะที่ยอมจ่ายตั้งหนึ่งแสนเพื่อเชิญนายไปแสดง เฮยเลิง
อันเตอร์ทราเวนดคัลเจอร์อะไรนี่คงไม่ใช่วิธีเรียกพวกบริษัทผิดกฎหมายแบบคลุมเครือ
หรือก๊วใหม่"

ฉยงเหรินเห็นเขามีท่าทีเหมือนจิตใจถูกกระทบกระเทือนอย่างแรงก็เข้ามา
อ่านอีเมลด้วยตัวเองเสียเลย

เขาอ่านพลางออกเสียง "เราขอเรียนเชิญคุณฉยงเหรินเข้าร่วมทำการแสดง
งานประจำปี ณ บริษัทเฮยเลิงอันเตอร์ทราเวนดคัลเจอร์จำกัด ด้วยความจริงใจ
อย่างยิ่ง รายละเอียด ร้องเพลงและเต้น เพลง 'นักร้องแสง' ค่าตอบแทน หนึ่งแสน
หยวน หากคุณมีความประสงค์ร่วมงาน โปรดติดต่อมาที่เบอร์ 1344444444
หลังจากนี้เพียงคืน"

ฉยงเหรินหัวใจกระตุก

เลขสี่เรียงกันมาเป็นขบวนขนาดนี้ นี่ไม่ใช่เบอร์มงคลที่อยู่ในหนังสือโดยเฉพาะ
จริงๆ หรือ

อดีตดาวโจวเวจากฟากฟ้า และไอดอลชายที่แบกที่สุดของค่ายเงินเจิ้งคัลเจอร์
ในตอนนี้มีจุดอ่อนอยู่อย่างหนึ่ง

เขากลัวผี

กลัวมากๆ ด้วย

บทที่ 2

หลังเที่ยงคืน

ผู้จัดการหยิบโทรศัพท์ที่แบบฯ เต็มเปี่ยมออกมาด้วยใจศรัทธา
ตัวเขาสั่นเล็กน้อย แต่เป็นงานแรกที่ฉยงเหรินได้รับเชิญหลังจากเดบิวต์
มาได้สามปีเลยนะ เขากลัวว่าหากตนพูดผิดออกไปนิดเดียวก็จะทำงานนี้หลุดมือ
ผู้จัดการกดโทรออกด้วยมือที่สั่นเทาจนแทบถือโทรศัพท์ไม่อยู่ ก่อนจะ
รีบยัดใส่มือของเหริน

ฉยงเหริน "..."

"สวัสดี คุณคือคุณหยางผู้จัดการของฉยงเหรินใช่ไหมครับ"

ต่อสายติดแล้ว อีกฝ่ายเป็นเสียงของผู้ชาย น้ำเสียงน่าฟัง เสียงแต่ปลายเสียง
ฟังดูล่องลอยเล็กน้อย ทำให้คนฟังอดรู้สึกกระวนกระวายไม่ได้

ฉยงเหรินชำเลืองมองผู้จัดการร่างท้วมที่สั่นงันงก ก่อนกดเสียงต่ำลง
พยายามสร้างภาพลักษณ์ให้ดูเป็นชายวัยกลางคนที่มีความมั่นใจและสงบนิ่ง
"สวัสดีครับ ผมคือผู้จัดการของฉยงเหริน ไม่ทราบว่าจะให้เรียกคุณว่ายังไงดีครับ"

"เรียกผมว่าเลขาฯ จินก็ได้ครับ"

"เป็นชื่อที่ดีครับ แค่นี้ก็รู้ว่าคุณต้องหล่อมากแน่ๆ" ฉยงเหรินเอ่ยชม
คำสองคำอย่างไม่ให้ใจนัก "เรายินดีตอบรับคำเชิญจากบริษัทของคุณ ไม่ทราบว่า
สัญญา..."

อีกฝ่ายเงียบไปครู่หนึ่ง น้ำเสียงเปี่ยมไปด้วยความไม่แน่ใจ "คุณยินดี"

รับงานนี้จริงๆ หรือครับ"

ฉยงเหริน "ทำไมต้องไม่รับด้วยล่ะครับ"

เขาคอยารับงานนี้จะตายอยู่แล้ว

อีกฝ่ายเงยบไปอีกครั้ง

ฉยงเหรินเอ่ยลงเสียง "หรือคุณคิดว่าค่าตอบแทนหนึ่งแสนไม่สมเหตุสมผล"

เขาลดให้ได้

จริง ๆ นะ

ขอแค่เขาได้แสดงต่อหน้าคนตัวเป็นๆ แล้วก็ไม่ต้องเข้าเนื้อตัวเอง จะให้เขาแสดงฟรีก็ยิ่งได้เลย!

เขากะหายที่จะยืนอยู่บนเวทีเหลือเกิน

"พวกเราก็ไม่อยากเสนอค่าตอบแทนแค่หนึ่งแสนหยวนให้คุณฉยงเหริน แต่ว่า..." เลขาฯ จินจากปลายสายไม่ได้พูดไปมากกว่านี้อีก "เอาเป็นว่าคุณยินดีรับค่าเชิญของเราก็เป็นเรื่องดีมากเกินไปแล้ว"

ไม่ต้องเกรงใจกันขนาดนี้ก็ได้ เขายินดีรับงานนี้สุดๆ เลย!

"ทางเราจะวางคำมัดจำที่เก้าหมื่นหยวน และเราจะจ่ายก้อนสุดท้ายให้หลังจากจบการแสดง ส่งเลขบัญชีและชื่อเต็มของผู้รับเงินมาให้ผมได้เลยครับ"

ฉยงเหริน "คำมัดจำเก้าสิบเปอร์เซ็นต์..." นี่ไม่ต่างอะไรกับจ่ายเต็มจำนวนเลยนะ

อีกฝ่ายเข้าใจความหมายของเขาคิดอย่างเห็นได้ชัด

"อันที่จริงแล้วทางเราอยากจ่ายเต็มจำนวนให้กับคุณ แต่นะ...บริษัทของเรา มีกฎระเบียบอยู่ สัญญาจ้างแสดงจะต้องใช้รูปแบบการวางมัดจำและจ่ายส่วนที่เหลือหลังจบงานเท่านั้น ต้องขอภัยคุณด้วย"

"เข้าใจได้ครับ อ่า ผมหมายถึงว่า...จะจ่ายด้วยวิธีไหนก็ไม่ว่าสำคัญหรอกครับ"

ฉยงเหรินใจเต้นตึกตัก เร็วขึ้นจิ้มไปมาบนแท่นพิมพ์มือถือ ไม่นานก็พิมพ์เลขบัญชีและชื่อผู้รับในช่องข้อความเสร็จ

เมื่อกดปุ่มส่งข้อความ จู่ๆ เขาก็นึกถึงกลโกงในรายการ Legal Report*

* Legal Report รายการด้านกฎหมายของ CCTV เน้นเล่าถึงคดีความต่างๆ และให้ความรู้และแนวคิดทางด้านกฎหมาย

ขึ้นมาได้ ตำรวจในรายการพูดย้ำเตือนซ้ำๆ ว่าห้ามบอกข้อมูลบัญชีกับคนอื่น โดยไม่ตรวจสอบเด็ดขาด

ถ้าคนพวกนี้เป็นนักต้มตุ๋นขึ้นมา พวกเขาจะไม่เอาเงินในบัญชีที่ค่ายเปิดให้เขาไปหมดฉันทันที

ฉยงเหรินขบคิด แล้วก็วางใจกลับมาไว้ในทรวงอกได้อย่างเดิม

ในเมื่อบัญชีเขาไม่มีเงินสักหนอยนี้

"ได้รับข้อความแล้วครับ ทางเราโอนเงินไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว" เลขาฯ จินกล่าวเสียงฉะฉาน "วันที่สิบกรกฎาคม เวลาสองทุ่มตรง พวกเราจะส่งรถไปรับพวกคุณที่ตึกบริษัท แล้วพบกันครับ"

เลขาฯ จินวางสาย

ติ๊ง

ติ๊ง

โทรศัพท์ของผู้จัดการได้รับข้อความใหม่สองข้อความ

'มีเงินโอนจากบัญชีเลขท้าย 0003 (นร*เฮยเสิง) เข้าบัญชีเลขท้าย 2333 วันที่ 08/07 เวลา 00:05 (ค่าแสดง) เป็นเงิน RMB จำนวน 90,000.00 หยวน จาก [ธนาคารเทียนตี้']

'บัญชีเลขท้าย 2333 ของคุณ วันที่ 08/07 00:05 ธนาคารกงซางได้รับ (ค่าแสดง) 90,000.00 หยวน ยอดเงินที่ใช้ได้ 90,010.13 หยวน [ธนาคารกงซาง]'

วันที่ 10 กรกฎาคม สองทุ่มตรง

ฉยงเหรินแต่งหน้าทำผมและสวมชุดแสดงเสร็จแล้ว เมื่อมายืนอยู่หน้ารถพี่เลี้ยงที่บริษัทเฮยเสิงส่งมารับเขา หัวใจก็เต้นระรัวอย่างควบคุมไม่อยู่

คนขับรถเป็นเด็กหนุ่มท่าทางกระตือรือร้น แต่ดันสวมแว่นกันแดดตอนกลางคืน เห็นแล้วฉยงเหรินก็กังวลเรื่องความปลอดภัยทางการจราจรสุดๆ

ทันทีที่เห็นฉยงเหริน เด็กหนุ่มก็จับมือเขาไม่ยอมปล่อย เอาแต่พูดว่าตนเป็นแฟนตัวยงของฉยงเหริน

แต่กระตือรือร้นก็ส่วนกระตือรือร้น น่าเสียดายที่เด็กหนุ่มดูเหมือนเลือดปลายเส้นประสาทจะไหลเวียนได้ไม่ดีนัก หน้าร้อนจัดแบบนี้แต่มีอกกลับเย็นเฉียบ ฉยงเหรินจับมือเขาแล้วอย่างกับกำลังจับก้อนน้ำแข็งอยู่อย่างไรอย่างนั้นแหละ

ฉยงเหรินและผู้จัดการขึ้นไปนั่งบนรถพี่เลี้ยงตามลำดับ ผู้จัดการจอมซึมซำมสะดุดเล็กน้อย เขารู้สึกแสบร้อนผิวที่มือ ก็มองไปที่แท่นรูปดอกหนึ่งปักอยู่ในรถ แล้วก็ถูกเขาปิดล๊อคไปแล้ว

ผู้จัดการกระวีกระวาดปึกฎกลับไป แต่ปลายรูปดับสนิทไปแล้ว
รถค่อยๆ เคลื่อนตัว ฉยงเหรินส่งวีแชต* หาผู้จัดการ

จนชะมัดเลย ถ้าเจอคุณพ่อเสาทองคำ** ขึ้นมา ผมควรจะทักทายยังไงดีครับ

ไต่เอ็ดثمانมาก รักษา มารยาทและฉิกยัมเข้าไว้

จนชะมัดเลย จะว่าไปผมมีคำถามหนึ่งที่คิดไม่ตกมาหลายวันแล้ว ผมคุ้นชื่อธนาครเทียนดีมาก แต่ผมไม่เคยเห็นธนาครนั้ที่ไหนมาก่อนเลย

ไต่เอ็ดثمانมาก อาจจะเป็นธนาครของคุณพ่อเสาทองคำเองก็ได้

ไต่เอ็ดثمانมาก ห้ามเล่นโทรศัพท์บนรถ

ไต่เอ็ดثمانมาก ไม่ได้กับสายตา นายมีเงินทำเลสิกหรือไม

จนชะมัดเลย QAQ ไม่มี

ฉยงเหรินเก็บโทรศัพท์ทันที ก่อนจะเหลือบไปเห็นว่าคนขับรดยังสวมแว่นกันแดดอยู่ เขาหันไปมองท้องฟ้ามีดสนิทนอกหน้าต่าง อดคิดจนนึกกังวลไม่ได้ว่ากันว่าถึงที่หมาย เขาจะยังเหลือขาให้เดินอยู่หรือเปล่า

"สวมแว่นกันแดดตอนกลางคืนจะไม่กระทบกับการขับรถเหรครับ"
ฉยงเหรินถาม

* วีแชต คือแอปพลิเคชันโซเชียลมีเดียสำหรับส่งข้อความที่นิยมมากในประเทศไทย ฟังก์ชันใกล้เคียงกับไลน์

** คุณพ่อเสาทองคำ คือคำที่คนจีนมักใช้เรียกเจ้าของบริษัทหรือผู้มีเงินและคอยออกทุนสนับสนุนให้ศิลปิน

คนขับรถหนุ่มหัวเราะฮึ่ๆ จึกยิ้มเห็นฟันขาวใส
"วางใจได้เลยครับ ขับบนเส้นนี้ไม่ต้องใช้ตาด้วยซ้ำ"

ฉยงเหริน "..."

ตอนนี้เขาวางใจไม่ลงจริงๆ แล้วว๊ยย!

ไม่นานรถที่เลี้ยงก็แล่นออกจากตัวเมือง เส้นทางเริ่มคดเคี้ยวมากขึ้นเรื่อยๆ
ถึงรถจะขับเร็วเหมือนติดปีก แต่กลับขับได้นิ่มนวลๆ เมื่อพิสุจน์ได้ว่า
ความสามารถในการขับขี่ของคนขับอยู่ในทางบวก ฉยงเหรินถึงค่อยๆ ไล่ใจ
แล้วเสียงสนทนาระหว่างผู้จัดการกับคนขับรถก็เริ่มดังขึ้น

ผู้จัดการพูดว่าเด็กช่วงวัยรุ่นคุมยากมาก

คนขับรถหนุ่มเห็นด้วยสุดๆ "นั่นนะสิครับ ลูกสาวผมปีนี้อายุสิบเจ็ด
ช่วงวัยต่อต้านนี้เหมือนไม่มีวันจบสิ้นเลย เขาเถียงแข่งกับแม่เก่งมาก"

ฉยงเหรินคิดด้วยสติพรวาเลือน คนขับดูอายุแค่นี้สิบกว่าเอง จะไปมีลูก
อายุสิบเจ็ดปีได้ไง หรือได้เป็นพ่อคนตั้งแต่อายุได้สามขวบ นี่มันปาฏิหาริย์ของ
วงการแพทย์ชัดๆ!

เขาไม่ทันได้คิดลงลึกไปมากกว่านี้ ไม่นานก็ผล็อยหลับไป

"ถึงแล้ว ลงรถเถอะ"

ฉยงเหรินได้ยินผู้จัดการเรียกก็ลืมตาตื่นด้วยความงัวเงีย อยากจะขยี้ตา
เล็กน้อย เมื่อตะไคนเปลือกตากก็จุกขึ้นได้ว่าวันนี้แต่งหน้ามา เขารับวางมือลง
ทันที พร้อมบ่นในใจว่า เกือบไปแล้ว

เขาตามหลังผู้จัดการ ตอนลงก็จับประตูรถเพื่อช่วยพยุงเล็กน้อย แล้วก็
รู้สึกว่ประตูรถทั้งบางทั้งหยาบเหมือนทำจากกระดาษที่ใช้ห่อช่อดอกไม้
อย่างไรอย่างนั้น

ฉยงเหรินรู้สึกแปลกๆ ในใจ แต่ไม่ทันได้สังเกตวัสดุของตัวรถโดยละเอียด
ก็โดนผู้จัดการลากตัวไปเสียก่อน

"ลงรถแล้วก็อย่ามัวลีลา คนอื่นจะคิดว่านายวางมาด"

ฉยงเหรินหัวเราะ "ผมมีมาดให้วางที่ไหน ศิลปินแบกขนาดที่ว่าปลายแถว
ยังเทียบไม่ได้เลยผมเนี่ย จะเรียกว่าศิลปินไร้แถวก็ยังได้เลย"

ภาพสถาปัตยกรรมแบบโบราณหลายชั้นพร้อมแสงไฟสว่างไสวสะท้อนเข้าสู่
 กระจกอลาสายตาของเขา จัดงานเลี้ยงประจำปีในสถานที่แบบนี้ได้ ดูทำบริษัทเฮยเลิง
 คงจะเป็นบริษัททุนหนาจริงๆ อย่างที่คิดเลย

แต่ในเมื่อมีทุนหนาขนาดนี้ แล้วทำไมถึงต้องเชิญไอคอลลินเนมไร้แถว
 อย่างเขามาด้วยละ หรือว่าเทียบความคึกคักกับราคาค่าตัวของเขาแล้วนี่ถูกใจ
 จิ้นเหวอ

คนขับรถหนุ่มช่วยเขาถือของ พร้อมกล่าว "เข้าไปพักก่อนเถอะครับ
 เทียงคิ่นตรงงานเลี้ยงประจำปีถึงจะเริ่ม"

หัวใจของจยงเหวินบีบรัดแน่น เริ่มงานเลี้ยงตอนเที่ยงคิ่นนัมนั้นเป็นงานเลี้ยง
 แบบไหนกันเนี่ย

เขาคิดนึกถึงประตูที่สัมผัสเหมือนกระดากงเด็กไม่ได้ เมื่อลอบมอง
 หน้าจอโทรศัพท์ก็พบว่าสัญญาณเครือข่ายเต็มเปี่ยม

เยียม หนังสือของขวัญสอนไว้ว่าโศกนาฏกรรมมักเริ่มจากการที่โทรหาใคร
 ไม่ติดนี่แหละ

ในเมื่อมีสัญญาณ ก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่

ด้านนอกภัตตาคารแบบจีนมีคนยืนรออยู่เกือบร้อยคน พวกเขาแต่งตัว
 แตกต่างกันไป ด้วยความรู้ทั่วไปที่จยงเหวินมีอย่างตื่นตะลึง เมื่อสังเกตดูดีๆ แล้ว
 อายุเสื้อผ้าอาภรณ์ที่คนเหล่านี้ใส่น่าจะครอบคลุมเกือบทุกยุคประวัติศาสตร์ของ
 อารยธรรมจีนแล้ว

มองผ่านๆ ก็ดูไม่ค่อยเป็นระเบียบ แต่พอมองดูดีๆ ก็รู้สึกน่าสะพรึงเช่นกัน
 จยงเหวินชมเปาะเสียงเบา "บริษัทพวกคุณแต่งตัวได้มีสไตล์เฉพาะตัวดีจังเลย
 นะครับ"

คนขับรถหนุ่มหัวเราะแห้งๆ

"วัฒนธรรมองค์กรเราค่อนข้างให้อิสระนะครับ"

ท่ามกลางกลุ่มคนที่มายืนออกันอยู่ มีคนหนุ่มหน้าตาน่าคบหาคนหนึ่ง
 ยืนอยู่กลางวง เขาแต่งตัวอลังการสุดๆ อย่างกับจิ้นซีฮ่งแต่หลุดมาจาก
 หนังสือประวัติศาสตร์อย่างไธยงนัมนั้น

ฉยงเหรินเริ่มเกิด อีกฝ่ายกำลังคอสเพลย์เป็นฮองเต๋ออยู่นี่เอง
ทันทีที่ฝูงชนเกือบร้อยคนเห็นเขา ดวงตาก็เป็นประกายวิบวับขึ้นมาทันที
ฉยงเหริน "..."

เขาอาจจะไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ แต่ไม่รู้ทำไมจู่ๆ เขาก็รู้สึกเหมือนว่า
กลุ่มคนตรงนี้ล้วนเป็นแฟนคลับของเขาทั้งหมด! เขาเคยลอบสังเกตสายตาของ
แฟนคลับไอดอลคนอื่นๆ มันแทบไม่ต่างกับสายตาที่คนเหล่านี้มองเขาเลยละ

ชายที่คอสเพลย์เป็นฮองเต๋อเดินก้าวฉับๆ ลงมาจากชั้นบันได ยื่นมือออกมา
อย่างระริกระริ แต่ก็ดึงกลับไปเช็ดเหงื่อก่อนจะยื่นออกมาจับมือกับฉยงเหริน

"เจ้าหนู ในที่สุดปี๋ปากก็ได้เจอลูก ปี๋ป้ารักลูกนะ"

ฉยงเหรินเข้าใจทันที นี่ก็คือปี๋ปากแฟน* นับเป็นของแระสำหรับแฟนด้อม**

เขาไหลตามน้ำด้วยความยินดี "ขอบคุณที่ชอบกันนะครับ"

สายตาที่คนหนุ่มมองเขารักใคร่เอ็นดูทั้งยังจริงจัง "ฉันคือซ่งตี้หวัง เธอ
จะเรียกฉันว่าพ่อก็ได้นะ"

ฉยงเหริน "..."

เลขาฯ จินซัยบเข้าไปกระซิบเตือนซ่งตี้หวัง "ท่านจะพูดไปตรงๆ ว่าท่านคือ
ซ่งตี้หวังไม่ได้ครับ แบบนี้เดี๋ยวก็ปี๋แตกหรอกว่าท่านเป็นหนึ่งในทศยมราช
แห่งนรกภูมิ! แล้วอีกอย่างท่านจะให้เขาเรียกท่านว่าพ่อได้อย่างไร เดี่ยวเขาก็คิดว่า
ท่านเป็นพวกวิปริตหรอก!"

ซ่งตี้หวังใจผ่อปิบ แต่ก็คิดหาคำแก้ตัวไม่ออก ได้แต่จับมือฉยงเหริน
มาเขย่าต่อไปอย่างกระตือรือร้น

ฉยงเหรินยิ้มแฉ่งๆ พยายามรักษามารยาทอย่างมุ่มมั่น มือของเขา
ถูกซ่งตี้หวังจับแน่น เขาจึงได้แต่ใช้เท้าเตะรองเท้าผู้จัดการไปหนึ่ง

ผู้จัดการรีบกล่าว "แค่ฟังก็รับรู้ถึงอำนาจแผ่ออกมาจากชื่อคุณซ่งเลยครับ"

ซ่งตี้หวัง "อำนาจหรือ เธอตาแหลมมาก แต่ฉันแซ่ชื่อต่างหาก"

* ปี๋ปากแฟน หมายถึงแฟนคลับที่รักศิลปินเหมือนลูกและสถาปนาตัวเองเป็นพ่อของศิลปิน เช่นเดียวกับ
'มัมมี่แฟน' ที่สถาปนาตัวเองว่าเป็นแม่

** แฟนด้อม (Fandom) มีที่มาจากกรรวมคำระหว่าง Fanclub กับ Kingdom หมายถึงอาณาจักรของ
แฟนคลับ เป็นที่รวมตัวของเหล่าคนที่ชื่นชอบในคนคนเดียวกัน

ชื่อซ่งตี้หวังแต่ชื่อวี นี่มันหมายความว่าไ่กันแน่ หรือว่าคุณพอเสาทองคำคนนี้จะชื่ออวี่ซ่งตี้หวัง ชื่อแบบนี้มันออกจะดูมีอำนาจยิ่งใหญ่เกินไปหรือเปล่า

เลขาฯ จินแค้นเสียในลำคอพูดเตือนอีกครั้ง "ต้าหวัง* คนเป็นเขาไม่จับมือกันนานขนาดนี้ครับ"

ซ่งตี้หวังคลายมือทันที

ฉยงเหรินลอบบริหารข้อนิ้วที่ถูกบีบจนเจ็บไปหมด พยายามคิดหาคำพูดมาคุยต่อพอเป็นพิธีอย่างมุ่มมั่น

ตั้งแต่เกิดมาเขาเพิ่งเคยได้เผชิญหน้ากับแฟนคลับตัวเป็นๆ ครั้งแรกตื่นเต้นจนสมองรวนไปหมด

"คุณซ่ง...คุณอวี่เป็นคนมีความสามารถมาก รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่คุณชื่นชอบผม" ฉยงเหรินพูดไปเรื่อยๆ น้ำเสียงก็เริ่มลั่นแหล่ขึ้น "พวกคุณเจาะจงให้ผมแสดงเพลง 'นักล่าแสง' โดยเฉพาะ นี่คงเป็นเพลงที่คุณชอบที่สุดในบรรดาเพลงของผมใช่ไหมครับ"

ซ่งตี้หวัง "ไม่ใช่หรอก เพราะเพลงนี้สั้นนะ"

ฉยงเหริน "หา?" หรือคุณพอเสาทองคำคิดว่าเพลงของผมไม่เพราะขึ้นหรือสองนาที่ห้าสิบเก้าวินาทีเป็นลิมิตที่เขาทนฟังได้หรือไ่

เลขาฯ จิน "ข้อกำหนดบริษัทของเราคือคำตอบแทนสำหรับศิลปินที่เข้ามาทำการแสดงที่บริษัทเราครั้งแรกต้องไม่เกินหนึ่งแสนหยวน พวกเราคิดว่าการแสดงของคุณมีค่าเกินกว่าหนึ่งแสนไปมาก เพื่อลดความเสียหายของคุณ ทางเราจึงเลือกเพลงที่สั้นที่สุดมาครับ"

ฉยงเหริน "!" แต่ผมยินดีร้องให้พวกคุณหลายๆ เพลงเลยนะ จะให้ร้องยาวสามชั่วโมงก็ยังได้!

ซ่งตี้หวัง "จริงๆ พวกเราอยากเสนอให้เธอสิบล้านหยวน แต่ท่านพญา... แค่นี้ ชูเปอร์สตาร์อย่างเธอเต็มใจรับงานแสดงที่ค่าตัวถูกขนาดนี้ ฉันซาบซึ้งเหลือเกินจริงๆ เธอวางใจเถอะ ครั้งหน้าฉันจะเพิ่มค่าตัวให้แน่นอน"

คุณพอเสาทองคำไม่เพียงแต่เป็นแฟนคลับของเขา แต่ยังเห็นถึงความสำคัญ

* ต้าหวัง เป็นคำที่ใช้เรียกษัตริย์หรือผู้มีความเป็นเลิศด้านใดด้านหนึ่ง

ในมูลค่าทางการตลาดของเขาด้วยซ้ำ! แถมยังให้สัญญาว่าครั้งหน้าจะเพิ่มค่าตัวให้เขาอีก!

นี่เทพเซียนองค์ไหนจุติลงมาเป็นแฟนคลับกันนะ!

ฉยงเหรินชอบตารีนขึ้นมากโดยไม่รู้ตัว แต่ก่อนน้ำตาจะไหลลงมา จู่ๆ เขาก็รู้สึกว่ามีอะไรเหม่งๆ ตรงไหนสักที่...

หืม?

ซูเปอร์สตาร์?

เขาหมายถึงใครนะ?

ผมเหรอ???

ฉยงเหรินเข้าไปในภัตตาคารโอ่อ่าลังการนี้ท่ามกลางฝูงชนที่ห้อมล้อม เขาทำเป็นเช็กข้อความวีแชต แล้วสลับมาค้นเว็บเขียนตัว* ว่ามีคนดังคนอื่นที่ชื่อว่าฉยงเหรินเหมือนกันหรือเปล่า แต่ผลลัพธ์การค้นหาค้นพบว่าอย่าว่าแต่คนดังเลย ชื่อแบบนี้ทั้งประเทศมีอยู่หนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มีใครชื่อซ้ำกับชื่อนี้ หรือว่าเขาจะดังโดยไม่รู้ตัว

ฉยงเหรินกดเปิดแอปฯ เว่ยป๋อในโทรศัพท์ หน้าหลักแอ็กเคานต์ของเขาเขียนไว้ว่าจำนวนแฟนคลับ 9,998 คน จำนวนคนเข้าชมต่ำกว่า 1,000 จำนวนเอ็นเกจเมนต์ 1

ไม่ใช่แค่ไม่ดัง หน้าซ้ำแฟนคลับยังหายไปอีกหนึ่ง

คุณพ่อเสาทองคำพาเขามาส่งถึงห้องรับรองหลังเวที "เจ้าหนู ไม่สิฉยงเหริน ฉันไม่รบกวนเวลาพักผ่อนและเวลาซ้อมของเธอแล้ว ต้องการอะไรก็เรียกเลขาฯ จินได้ตลอด ฉันจะรอชมการแสดงของเธอนะ"

ฉยงเหรินและผู้จัดการปิดประตู ทั้งคู่ต่างหันมองหน้ากัน

ฉยงเหริน "เขาเรียกผมว่าซูเปอร์สตาร์..."

ผู้จัดการ "เขาอยากให้เราตัวนายสิบล้าน..."

* เขียนตัว เป็นการผันจากไปตู้ เสริชเอ็นจินยอดนิยมของคนจีน โดย 'ไป' คือหนึ่งร้อย 'เขียน' คือหนึ่งพัน

ฉยงเหริน "พี่เหินหรือเปล่า ทั้งคุณอวีทั้งลูกน้องเขามีแต่คนมองผมด้วย
แวตวาระตือรือร้นสุดๆ พวกเขาทุกคนอย่างกับเป็นแฟนคลับของผมกันหมด"

ผู้จัดการ "เห็นแล้ว"

ฉยงเหริน "นี่ผมยังฝันอยู่บนรถหรือเปล่า..."

ผู้จัดการเริ่มร้องไห้กระซิกๆ "ในที่สุดฉยงเหรินของเราก็มีแฟนคลับแล้ว"

ฉยงเหรินดึงทิชชูออกมายื่นให้ผู้จัดการ

ผู้จัดการซับน้ำตา มองนาฬิกาข้อมือก่อนพูด "ตอนนี้สี่ทุ่มพอดี นาย
จะซ้อมก่อนหรือจะพักก่อน"

ฉยงเหริน "ซ้อมก่อนครับ การจัดไฟเวทีของเพลง 'นักร้องล่าแสง' สำคัญมาก
ถ้าไม่นัดกับคนจัดไฟให้ตีผมรู้สึกไม่มั่นใจ"

เขาจะได้แสดงต่อหน้าแฟนคลับตัวเป็นๆ ครั้งแรก ต่อให้เป็นเวที
ในงานเลี้ยงประจำปีของบริษัทก็เถอะ สำหรับเขามันนับเป็นโอกาสที่ล้ำค่า
มากเกินพอแล้ว

เขาไม่อาจนั่งสงบใจอยู่ในห้องรับรอง ต้องทำอะไรสักอย่างใจถึงจะสงบได้

ตัดมาที่เวที ฉยงเหรินสื่อสารกับสต๊าฟฟ์ของงานเงียบๆ ซ้อมคร่าวๆ ไป
หนึ่งรอบ ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกเหมือนตกอยู่ในห้วงความฝัน

ฉากหลังของเวทีทั้งหมดเชิดโดยอิงจากเนื้อหาของเพลง 'นักร้องล่าแสง'
การจัดแสงลงตัวอย่างยิ่ง คุณภาพเสียงก็ดีเยี่ยม พลอยทำให้คนเห็นอยากเอา
เงินลงทุนในการจัดเวทีครั้งนี้กันอย่างอดไม่ได้

ฉยงเหรินซ้อมครั้งแรกก็ต้องตะลึงกับคุณภาพเสียงที่ได้รับ เขาอดไม่ได้จึง
ถามออกไปว่า "ภักดาจารย์ของพวกคุณต้องมีเงินเยอะขนาดไหนถึงเชิดเวทีระดับนี้
ขึ้นมาได้ครับเนี่ย ผมเคยไปร่วมแสดงในงานเลี้ยงกลางคืนหลายงาน อุปกรณ์
ของสถานีโทรทัศน์รายใหญ่ๆ ยังดีได้ไม่เท่าอุปกรณ์ของพวกคุณเลย..."

สต๊าฟฟ์ "ท่านซึ่งตีห้วงจัดซื้อมาเพื่อการแสดงของคุณโดยเฉพาะเลยครับ
ในเมื่อเป็นของที่คุณต้องใช้ ทั้งหมดนี้ก็ต้องเป็นของคุณภาพเยี่ยมเท่านั้น"

ฉยงเหริน "..."

เขาหันไปกระซิบถามผู้จัดการ "ผมให้คุณพอสาทองคำมาเป็นปะป๊าของผมได้ไหม"

ผู้จัดการ "ตั้งสติหน่อย หน้าตาเขาดูแก่กว่านายกีปีเชียว"

ฉยงเหริน "แต่เขาเป็นปะป๊าแฟนของผมนี่ พ่อแท้ๆ ทั้งผมไว้ที่สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า แต่ปะป๊าของผมจัดซื้ออุปกรณ์เป็นสิบล้านให้ผม ผมว่าปะป๊าเหมือนพ่อแท้ๆ มากกว่าเขาคนนั้นอีก"

ใบหน้าอวบอ้วนของผู้จัดการโกรธเกรี้ยว "ยังงี้ก็ไม่ได้! คนอื่นจะเข้าใจผิดว่าพวกนายมีความสัมพันธ์ลับอะไรที่พูดไม่ได้"

ฉยงเหรินเสียดาย "ก็ได้ครับ"

เขาหันไปพูดกับสต๊าฟฟ์ "ลำบากพวกคุณแล้ว ช่วยซ่อมกับผมอีกหลายๆ รอบได้ไหมครับ ผมเพิ่งได้แสดงผลงานของตัวเองเป็นครั้งแรก ไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร"

00.00.00 นาฬิกา

ฉยงเหรินยืนอยู่ท่ามกลางความมืด รอคอยการเปิดตัวบนเวที นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตการเป็นไอดอลที่ฉยงเหรินได้ยืนอยู่บนเวทีและได้แสดงบทเพลงของตัวเอง

หัวใจเขาเต้นกระหน่ำ ได้ยินเสียงคนกระซิบกระซาบคุยกันจากด้านล่างเวทีอยู่เรื่อยๆ

เขาสรางความคิดเชิงบวกให้ตัวเองเจียบๆ

ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องจน นายคือหนู นายไม่มีที่ให้ร่วงลงไปแล้ว แต่นายมีพื้นที่อีกมากให้บินสูงขึ้นไป คืนนี้ขอแค่ดึงดูดแฟนคลับตัวเป็นๆ ได้อีกสองคน ยอดแฟนคลับในเว่ยป๋อก็จะขึ้นเลขห้าหลักแล้ว!

ฉยงเหรินมือเย็นเฉียบ เหงื่อผุดพรายเต็มฝ่ามือ แต่เขาไม่กล้าเช็ด เพราะกลัวว่าการแสดงอาจจะเริ่มได้ทุกเมื่อ

เสียงแฉ่งของสต๊าฟฟ์ดังขึ้นจากอินเอดิย์ร์มอนิเตอร์ "เตรียมพร้อม"

เขาตัวสั่น สูดหายใจเข้าลึก

"ห้า"

"สี่"

"สาม"

"สอง"

"หนึ่ง"

แสงไฟสว่างขึ้น สาดส่องให้เจิดจ้าไปทั่วทั้งเวที

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/44v7WxT>